

Hvis det ærede Medlem mener, at der foreligger Mishandling af Børn, er den rette Fremgangsmaade den at fremsende en Klage enten til den stedlige Politimyndighed eller til Justitsministeriet, og det ærede Medlem kan sidst af alle Medlemmer her i Salen beklage sig over Justitsministeriets Optræden i saa Henseende. Det ærede Medlem sender jo hyppigt Klager til Justitsministeriet, ogsaa over Mishandling af Børn, og naar det ærede Medlem siger, at han ikke paa dette, men nok paa andre Punkter nærer Tillid til mig, er det ganske uberettiget, thi det ærede Medlem ved jo, at jeg altid har været lydhør overfor de Klager, han har frembaaret for mig, men han kan ikke forlange, at jeg uden Kritik skal tage mig af dem. Jeg har undersøgt dem og overvejet dem, og naar der har været noget berettiget i dem, er der taget Hensyn dertil. Men at man ikke kan tage Hensyn til alle Klager, er ganske naturligt, og det vil det ærede Medlem neppe heller selv ønske. Derfor skal det ærede Medlem være den sidste af alle til at sige, at Justitsministeriet ikke har været lydhørt for hans Klager. Det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem selv vil indrømme. I øvrigt blev jo det ærede Medlem imødegaaet af det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), og jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem. Ogsaa jeg vil sige som det ærede Medlem, at man ikke maa lade sig skuffe af Vidneforklaringer. Det kan være rigtigt nok, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) sagde, at vi skal have de levende Vidner frem, de maa høres. I Gaar gav jeg en Beretning om det levende Vidnesbyrd, som jeg gennem Aaringer har haft fra en ung Pige, der har tilbragt hele sin Barndom paa Jægerspris. Jeg kan altsaa her tale med ud fra et Menneskes Selvoplevelse, og det er det bedste, man kan støtte sin Kundskab paa. Men saa kommer der andre, der siger det stik modsatte. De siger, at de er blevet slet behandlede, at de fik Prygl o. s. v. Det ærede Medlem har jo saa tidt fremdraget saadanne Klager fra Anstalterne, og det ærede Medlem har haft Ret i nogle Tilfælde, men det ærede Medlem maa have høstet den Erfaring, at man uhyre hyppigt skuffes ved de Klager, man faar. Det ærede Medlem omtalte saaledes i sin Tid Forholdene paa Børgildgaard, og han ved jo, hvorledes han har faaet Forklaringer fra Børn, der har været der, og hvorledes disse Forklaringer er blevet fastholdte af Børnene, ogsaa naar de kom i Retten, men det ærede Medlem ved ogsaa — desværre for ham —, at Over-

retten udtalte om disse Forklaringer, at de ved andre Tingsvidner er blevet dels modbeviste, dels stillede i en saadan Belysning, at der i det væsentligste maa tvivles paa deres Troværdighed. Baade for sin egen Skyld og for Samfundets Skyld maatte det ærede Medlem derfor vide og fremtidig tage det i Agt, at man maa tage saadanne Forklaringer med meget stor Reservation. Derfor finder jeg heller ikke af den Grund nogen Anledning til at nedsætte en Undersøgelseskommission til at undersøge Forholdene paa Jægerspris. Der er saa vidt mig bekendt ikke indkommet nogen som helst Klage over Forholdene dernede i den Tid, jeg har haft den Ære at være Justitsminister til Ministeriet, og skulde der fremkomme Klage over Behandling af Børnene, vil denne blive gjort til Genstand for Undersøgelse. Det er jo overhovedet ikke her i Rigsdagen, at man kan foretage en saadan Undersøgelse og komme ind paa Diskussion om, hvorvidt det enkelte Barn er blevet godt eller daarligt behandlet. For at kunne føre en saadan Diskussion maa hele Sagen være oplyst, men det sker ikke ved en Diskussion her i Rigsdagen. Dertil er der andre Steder i Samfundet, og Forhandlingen herom skal føres for et andet Forum, efter at alle Undersøgelser har fundet Sted. Som sagt, der er i saa Henseende kun den Vej at gaa enten at fremkomme med Klagen til den stedlige Øvrighed eller til Justitsministeren, og først naar denne Undersøgelse er sket, og alle Vidner er førte, vil der foreligge fuldstændig Klarhed i en saadan Sag.

K. M. Klausen: Den højtærede Justitsminister udtalte, at han med Hensyn til Ændringer af Fundatsen stod afmægtig. Nu er jeg ikke saa meget Jurist, at jeg tør modsige Ministeren paa dette Punkt, men det forekommer mig dog, at der foreligger Eksempler paa, at Fundatser, som har været forældede eller uheldige, er blevet forandrede gennem en kongelig Resolution, og det har været mit Haab, at det muligvis ogsaa kunde ske overfor Stiftelsen Jægerspris i Tilfælde af, at Bestyrelsen bestemt vilde modsætte sig, at man gik til Ændring af Fundatsen.

Sabroe: Til den højtærede Justitsminister vil jeg blot sige i Anledning af hans Bemærkninger til mig om den Kritik, jeg har fremført overfor Forholdene paa disse Opdragelsesanstalter, at det har vist sig Gang paa Gang, at selv der, hvor man fra alle Sider indrømmede, at det var fortvivlede Forhold, stod Vidne mod Vidne,